

MONTSÓ, JOAN DE (València, 1340? - ?, 1412). Teòleg dominicà. Va ensenyar en els convents de l'orde i va estudiar teologia a París, on va rebre el magisteri en 1387. Entre 1381 i 1384 havia ocupat la plaça de lector de teologia de la seu de València. Autor de tractats llatins sobre el cisma de l'Església, es va distingir a París per la defensa de tesis antiimmaculistes (*Tractatus de conceptione Beatae Virginis*), que li va valer un procés i atacs per part d'eminents teòlegs parisencs. És autor d'una traducció catalana, datada entre 1392 i 1396, dels *Sermones in Cantica* de Sant Bernat, dedicada a l'infant Martí (futur Martí I), de la qual s'ha conservat únicament el pròleg. En aquest document singular, l'autor desenrotlla una extensa analogia entre l'infant Martí i el rei Salomó i una explicació al·legòrica de les armes de la casa de Barcelona. [Josep Pujol]

GIRONA I LLAGOSTERA, Daniel. "Les armes de Catalunya i de Sicília". *Catalana* 2 (1919), p. 466-469.

RIQUER, Martí de. *Llegendes històriques catalanes*. Barcelona: Quaderns Crema, 2000, p. 21-24.

ROBLES, Laureano. "Escritores dominicos de la corona de Aragón (siglos xiii-xiv)". A: *Repertori de historia de las ciencias eclesiásticas en España*, III. Salamanca: Instituto de Historia de la Teología, 1971, p. 126-131.